

1

OTÁZKA: A z čeho žiješ?

ODPOVĚĎ: Z nedostatku spánku.

Thomas Dekker: *Šlechtný španělský voják*

„Kdyby aspoň do prdele umřel někdo slavnější, Cormorane,“ ozval se v telefonu ochraptělý hlas.

Mohutný neoholený muž se plahočil tmou těsně před svítáním s telefonem přitisknutým k uchu a vesele se zubil.

„Tohle je ze stejného ranku.“

„Je kurva šest hodin ráno!“

„Jednak je půl sedmý, ale jestli chceš, co pro tebe mám, budeš si pro to muset přijít,“ odpověděl Cormoran Strike. „Jsem kousek od tebe. Můžeme se...“

„Odkud víš, kde bydlím?“ ohradil se znepokojeně hlas v telefonu.

„Sám jsi mi to řekl,“ odvětil Strike a potlačil zívnutí. „Prodáváš přece byt.“

„Aha,“ ozval se druhý muž, už klidnější. „Máš dobrou paměť.“

„Je tady jeden takovej non...“

„S tím jdi do prdele. Stavím se u tebe později v kanceláři...“

„Dominiku, já mám na ráno objednaného klienta, kterej mě platí mnohem líp než ty, a navíc jsem celou noc nespal. Jestli to chceš použít, musíš si pro to přijít teď.“

Ozvalo se heknutí a Strike uslyšel šustění pokrývky.

„Nepřej si mě, jestli to nebude pořádná pecka.“

„Smithfieldská kavárna v Long Lane,“ oznámil Strike a hovor ukončil.

Když se pustil dolů ze svahu ke Smithfieldské tržnici, zvýraznila se mírná nepravidelnost jeho chůze. Hranatá hmota tržnice – obrovské viktorianské svatyně zasvěcené masu, kam se již po staletí každý pracovní den od čtyř ráno navážely mrtvoly zvířat a pak se tam čtvrtily, porcovaly a prodávaly do řeznictví a restaurací po celém Londýně – působila v zimní tmě neproniknutelně. Strike uslyšel v přítomí hlasy, vykřikované pokyny, rachot a pípání couvajících nákladáků, ze kterých se vykládala poražená zvířata. Jakmile zabočil do Long Lane, ztratil se mezi množstvím mužů, kteří se nabalení v teplém oblečení cílevědomě věnovali svým pondělním ranním povinnostem.

Pod kamenným gryfem, který držel stráž na rohu budovy tržnice, se choulili poslíčci ve výstražných reflexních vestách a ruce schované v rukavicích si zahřívali o hrníčky horkého čaje. Naproti přes cestu ozařovala jako zapálený krb okolní tmu Smithfieldská kavárna, mrňavá oáza tepla a masného jídla otevřená čtyřiaadvacet hodin denně.

V kavárně nebyly záchody, ale podle domluvy se mohlo chodit do sázkové kanceláře o pár domů dál. Jenže sázková kancelář Ladbrokes neotevře ještě přinejmenším tři hodiny, a tak Strike odbočil do postranní uličky a svému měchýři, který byl plný slabé laciné kávy vypité během celonoční práce, ulevil v jednom temném zákoutí. Byl tak unavený a hladový, že se zakrátko ponořil do ovzduší prosyceného tukem ze smažených vajíček a slaniny s rozkoší, již porozumí jenom člověk, který někdy sám překročil hranice vlastní fyzické odolnosti.

Od jednoho stolku právě vstali dva muži ve fleecových vestách a nepromokavých bundách. Strike vmanévroval svou mohutnou postavu do stísněného prostoru a se spokojeným zafuněním usedl na dřevěnou židli s ocelovým kováním. Ani si nestačil objednat a italský majitel restaurace už před něho postavil čaj ve vysokém bílém hrnku, ke kterému servíroval trojhránky chleba namazaného máslem. Během pěti minut před ním přistál velký oválný talíř s pravou anglickou snídaní.

Strike mezi siláky, kteří se hrnuli do kavárničky a zase ven, dobře zapadl. Byl vysoký, tmavý, s bujnými, nakrátko zastřiženými kudrnatý-

mi vlasy, které mu na vysokém vypouklém čele nad širokým boxerským nosem a hustým, nepřívětivým obočím mírně ustupovaly. Na bradě měl strniště a tmavé oči mu rozšiřovaly hluboké, modře zabarvené stíny. Při jídle ospale pozoroval budovu tržnice naproti. Nejbližší klenutý vchod s číslem dvě začal pomalu vystupovat ze šera: z prostoru nad vstupem opětovala jeho pohled strohá kamenná tvář, starověká a vousatá. Existoval snad někdy nějaký bůh zvířecích mrtvol?

Když Dominic Culpepper dorazil, Strike se zrovna pouštěl do párků. Novinář byl téměř stejně vysoký jako on, ale hubený a s pobledlou pletí jako chlapec z chrámového sboru. Tvář měl zvláště asymetrickou, jako by mu někdo maloučko zkroutil obličej proti směru hodinových ručiček, což ho zachraňovalo před vyloženě dívčím půvabem.

„Tak se s tím předved‘,“ prohlásil Culpepper, když si sedal, stáhl si rukavice a podezíravě se rozhlédl po kavárně.

„Nechceš něco k jídlu?“ zeptal se Strike s plnou pusou párku.

„Ne,“ odpověděl Culpepper.

„Radši si počkáš na svůj croissant?“ zašklebil se Strike.

„Jdi do prdele, Cormorane.“

Vytočit někdejšího žáka soukromé školy, který si s mírným odporem objednal čaj, bylo až dojemně snadné. Jak si Strike pobaveně všiml, oslovil lhostejného číšníka „kámo“.

„Takže?“ dožadoval se Culpepper s horkým hrníčkem v protáhlých bledých prstech.

Strike zalovil v kapse kabátu, vytáhl odtamtud obálku a přesunul ji po desce stolu. Culpepper vytáhl její obsah a pustil se do čtení.

„A do prdele,“ zamumlal po chvíli tíše. Začal horečně listovat papíry, na některých z nich byly poznámky psané Strikovou rukou. „Kde jsi k tomu sakra přišel?“

Strike, který měl zase plnou pusou párku, zabodl ukazováček do jednoho papíru, který měl v záhlaví adresu firemní kanceláře.

„Jeho příšerně nasraná osobní asistentka,“ řekl, když se mu konečně podařilo polknout. „Ojžděl ji stejně jako ty dvě, o kterých víš. Prostě si zrovna uvědomila, že se z ní nestane příští lady Parkerová.“

„Jak ses k ní dostal?“ zeptal se Culpepper a zíral na Strika přes okraj papírů, které se mu chvěly v roztřesených rukou.

„Detektivní práce,“ prohlásil Strike huhňavě skrz další sousto párku. „Kdysi jste to v tý vaší branži zvládali i sami, ne? Než jste začali dávat externí zakázky týpkům, jako jsem já. Ona si ale nemůže zabouchnout dveře k příštímu zaměstnání, Dominiku, takže v žádném případě nechce, aby o ní v novinách padla zmínka, jasný?“

Culpepper si odfrkl.

„To si měla rozmyslet dřív, než šlohla...“

Strike hbitým pohybem vytrhl papíry z žurnalistových prstů.

„Ona nic nešlohla. Měla to pro něho dnes odpoledne vytisknout. Dopustila se jedině toho, že mi ty papíry ukázala. Ale jestli jí kvůli tomu hodláš zničit soukromej život, Dominiku, tak si je vezmu zpátky k sobě.“

„Neser,“ řekl Culpepper a pokusil se chňapnout po důkazu o krácení daně z přidané hodnoty ve Strikově chlupaté ruce. „Tak dobře, vynecháme ji z toho. Jemu ale stejně bude jasný, kde jsme k tomu přišli. Zase tak úplně debil to není.“

„Co asi tak může udělat? Dát ji k soudu, kde si pustí hubu na špacír ohledně všech těch dalších překárných záležitostí, kterých byla za posledních pět let svědkem?“

„Jo, tak dobře,“ povzdychl si Culpepper po chvíli váhání. „Vrať mi to. Nezmíním se o ní, ale budu si s ní potřebovat promluvit, jo? Ujistit se, že je košer.“

„*Tohle* je košer,“ ukázal Strike na papíry. „S ní mluvit nepotřebuješ,“ dodal neústupně.

Ta roztřesená, trochu popletená a zrazená žena, od které před chvílí odešel, by – ponechána o samotě s Culpepperem – nebyla v bezpečí. V zuřivé touze pomstít se muži, který jí sliboval manželství a děti, by dokázala nenávratně zničit sama sebe i své další životní vyhlídky. Strikovi netrvalo dlouho získat její důvěru. Bylo jí necelých dvaadvacet let; myslela si, že bude mít děti od lorda Parkera, a teď ji svírala ve svých spárech krvežíznivá touha po odplatě. Strike u ní seděl několik hodin, poslouchal příběh o tom, jak se bláznivě zamilovala, díval se, jak pře-

chází v slzách obývacím pokojem, jak se kolébá na pohovce s dlaněmi sepjatými na čele. Nakonec souhlasila s následujícím: dopustí se zrazy a kvůli ní zároveň pohřbí veškeré své naděje.

„Vynecháš ji z toho,“ řekl Strike a dál třímal papíry v pevně sevřené pěsti, která byla téměř dvojnásobná oproti Culpepperově. „Jasný? I bez ní je to do prdele pořádně šťavnatá historka.“

Po chvíli váhání Culpepper s úšklebkem kapituloval.

„Tak jo, jasný. Dej mi to.“

Novinář si strčil dokumenty do náprsní kapsy, hodil do sebe čaj a jeho chvilková rozladěnost nad Strikem pomalu ustoupila úžasné představě, jak zničí pověst jednomu britskému šlechtici.

„Milej lorde Parkere z Pennywellu,“ odušil šťastně pro sebe, „tak teď už jsi, kámo, fakt v pěkný prdeli.“

„Tohle jistě rád zatáhne majitel novin, ne?“ zeptal se Strike, když jim na stole přistál účet.

„Jo, určitě...“

Culpepper hodil na stůl desetilibrovou bankovku a oba muži odešli z kavárny společně. Sotva za nimi zaklaply dveře, Strike si zapálil cigaretu.

„Jak se ti povedlo, aby mluvila?“ zeptal se Culpepper, když se spolu vydali po zimní ulici kolem motorek a nákladáků, které stále ještě najížděly do tržnice a zase ji opouštěly.

„Prostě jsem poslouchal,“ řekl Strike.

Culpepper se po něm úkosem podíval.

„Všechny soukromý očka, který jsem kdy využíval, napíchávaj telefony.“

„To je nezákonný,“ odušil Strike a vypustil kouř do řídnoucí tmy.

„Tak jak...?“

„Ty si chráníš své zdroje a já si zase budu chránit svoje.“

Padesát metrů prošli mlčky a Strikovo kulhání bylo s každým krokem markantnější.

„To bude bomba. Totální bomba,“ prohlásil Culpepper se škodolibou radostí. „Ten pokryteckej starej sráč pořád jen mektá o hamižnosti korporací, a přitom má ulitejch dvacet melounů na Kajmanech...“

„Jsem rád, že jsi spokojenej,“ řekl Strike. „Fakturu ti pošlu mejlem.“ Culpepper na něj opět ze strany upřel pohled.

„Viděl jsi minulej tejden v novinách syna Toma Jonese?“ zeptal se.

„Toma Jonese?“

„Toho velšskýho zpěváka,“ řekl Culpepper.

„Jo, toho,“ odtušil Strike bez nadšení. „Znal jsem jednoho Toma Jonese v armádě.“

„Viděls ten článek?“

„Ne.“

„Docela dlouhej, pěkněj rozhovor. Tvrdí, že se s otcem v životě neviděl, že se mu nikdy neozval. Vsadím se, že za to dostal víc, než na kolik bude ten tvůj účet.“

„Ještě jsi tu mou fakturu neviděl,“ řekl Strike.

„To jen tak mezi náma. Jeden slušnej malej rozhovor a můžeš si na pár nocí odpočinout od výslechů sekretářek.“

„Jestli mě s touhle nabídkou nepřestaneš otravovat,“ řekl Strike, „nejspíš pro tebe přestanu pracovat, Dominiku.“

„Jasně,“ odtušil Culpepper, „stejně o tom můžu napsat sám. Odvrženej synek rockový hvězdy je válečnej hrdina, svýho otce nikdy nepoznal, pracuje jako soukromý...“

„Nabádat lidi, aby odposlouchávali telefony, je údajně taky nezákonný.“

Na horním konci Long Lane zpomalili a postavili se proti sobě tváří v tvář. Culpepper se poněkud stísněně zasmál.

„No jo, tak mi pošli tu fakturu.“

„To rád udělám.“

Vydali se opačnými směry, Strike zamířil ke stanici metra.

„Cormorane!“ rozlehl se ozvěnou ve tmě za jeho zády Culpepperův hlas. „Šoustal jsi s ní?“

„Už se těším, až si o tom přečtu, Dominiku,“ zavolal Strike unaveně, aniž se ohlédl.

Dokulhal k potemnělému vstupu do stanice a ztratil se Culpepperovi z očí.

2

Jak dlouho musíme bojovat? Já totiž nemohu
zůstat a ani nezůstanu! Mám jiné věci na práci.

John Fletcher a Philip Massinger:
Malý francouzský advokát

Metro se už pomalu plnilo cestujícími. Tváře jako každé pondělní ráno: povadlé, vyčerpané, strnulé, rezignované. Strike si našel místo naproti mladé blondýnce s opuchlýma očima, která podřimovala a hlava jí neustále padala na stranu. Znovu a znovu se s trhnutím budila a snažila se sedět zpříma, přičemž nervózně sledovala rozmazané názvy stanic za oknem, aby nepřejela tu svou.

Rachotící vlak unášel Strika zpátky, vstříc skrovnému dvoupokojovému bytu s kuchyňským koutem pod bídně izolovanou střechou, kterému říkal domov. Z hlubin své únavy a obklopený těmi prázdnými, sklíčenými tvářemi začal přemítat nad náhodami, které je všechny přivedly na svět. Když se to vezme do důsledků, každé zrození je pouhá náhoda. Se stovkami milionů spermií, které se slepě prodírají tmou, je pravděpodobnost, že se člověk vůbec nenarodí, ohromující. Kolik lidí z toho zaplněného metra bylo plánováno, říkal si, v euforii způsobené únavou. A kolik z nich je tady, podobně jako on, nechťenou náhodou?

Na základní škole chodil do třídy s jednou dívkou, která měla na tváři skvrnu barvy portského vína, a Strike se s ní odjakživa cítil vnitřně spřízněný, protože oba se od narození čímsi nesmazatelně lišili, něčím, za co nijak nemohli. Sami to neviděli, ale všichni ostatní ano, a většinou byli natolik nevychovaní, že jim to neustále připomínali. Nakonec si uvědomil, že příležitostné okouzlení úplně cizích lidí, které ve svých pěti

letech mohl pokládat za cosi, co souvisí s jeho jedinečností, vyplývá ze skutečnosti jen z toho, že v něm vidí vajíčko oplodněné spermií slavného zpěváka, nechťený důkaz nezvládnuté nevěry jedné celebrity. Strike se se svým biologickým otcem setkal jen dvakrát v životě. Jonnyho Rokebyho přinutil k přiznání otcovství až test DNA.

Dominic Culpepper byl přímo ztělesněním chorobné zvědavosti a předsudků, na které Strike narážel dnes už jen při velmi vzácných příležitostech, kdy si někdo spojil nevrle vyhlížejícího bývalého vojáka se stárnoucí rockovou hvězdou. Myšlenky podobných lidí okamžitě mířily ke svěřenským fondům a tučným odškodným, k soukromým letadlům a VIP večírkům, ke stále štědře nastavené multimilionářské dlaní. Zaskočení skromností Strikova života a mučivou délkou jeho pracovní doby se často ptali sami sebe, co asi musel Strike provést, že se svému otci tak odcizil. Předstírá snad bídu s nouzí, aby z Rokebyho vytáhl další peníze? Co udělal s těmi miliony, které jeho matka nepochybně ze svého zazobaného milence vymáčkla?

A v takových chvílích Strike nostalgicky vzpomínal na armádu, na anonymitu kariéry, ve které váš původ ani rodiče neznamenají téměř nic ve srovnání se schopností zvládat zadanou práci. Tenkrát ve Speciální vyšetřovací jednotce byl tou nejosobnější otázkou, s níž se na úvod setkal, požadavek, aby zopakoval tu podivnou dvojici jmen, jimiž ho zatížila jeho výstřední a nekonvenční matka.

Když se Strike vynořil z podzemí metra, po Charing Cross Road se už valila hustá doprava. Začínalo listopadové svítání, šedivé a váhavé, plné jen zvolna skomírajících stínů. Vyčerpaný a rozbolavělý zabočil do Denmark Street a těšil se na krátký spánek, který by se mu mělo podařit urvat, než mu o půl desáté přijde další klient. Strike zamával dívce z obchodu s kytarami, s níž si při pracovních přestávkách často na ulici dopřávali cigaretu, vešel do černých domovních dveří vedle kavárny 12 Bar a začal stoupat po kovovém schodišti, které se točilo kolem šachty nepojízdného klecového výtahu. Vzhůru kolem grafika v prvním patře, kolem vlastní kanceláře s prosklenými dveřmi s rytým nápisem ve druhém, až nahoru do třetího s nejmenší podestou, kde se nyní nacházel jeho domov.

Předchozí nájemník, majitel baru v suterénu, se přestěhoval do zdravějšího prostředí a Strike, který několik měsíců přespával v kanceláři, využil příležitosti a byt si pronajal, vděčný za tak pohodlné řešení svého bezdomovectví. Prostor pod střešními okapy byl stísněný podle všech myslitelných měřítek a pro muže vysokého téměř sto devadesát centimetrů obzvlášť. Ve sprše se sotva mohl otočit, kuchyňka s obývacím pokojem byly nevhodně propojené a téměř celou plochu ložnice zabírala dvojpostel. Část Strikova majetku tak zůstávala v krabicích na odpočívadle, navzdory zákazům domácího.

Z malých oken byl výhled na městské střechy a Denmark Street se utápěla hluboko dole. Ustavičné pulzování baskety z baru v suterénu bylo utlumené do té míry, že ho Strikova vlastní hudba dokázala přehlušit.

Všude v bytě se projevovala Strikova vrozená pořádkumilovnost: postel byla ustlaná, nádobí umyté, všechno na svém místě. Potřeboval se oholit a osprchovat, ale to může počkat. Pověsil kabát na věšák, nastavil si budík na devět dvacet a oblečený se natáhl na postel.

Usnul během několika vteřin a za pár dalších – nebo tak mu to aspoň připadalo – už byl zase vzhůru. Kdosi klepal na dveře.

„Promiňte, Cormorane, moc se omlouvám...“

Jeho asistentka, vysoká mladá žena s dlouhými, medově zbarvenými vlasy, se tvářila omluvně, když otvíral dveře, ale jakmile ho spatřila, na-prosto se zděsila.

„Jste v pořádku?“

„Ehm... trochu jsem spal. Byl jsem vzhůru celou noc – vlastně dvě.“

„To je mi opravdu moc líto,“ opakovala Robin, „ale je za pět minut tři čtvrtě, pan William Baker už je tady a začíná...“

„Do háje,“ odušil Strike. „Asi jsem si blbě nařídil budík... dejte mi pět minut...“

„To není všechno,“ pokračovala Robin. „Taky přišla nějaká paní. Nemá domluvenou schůzku. Řekla jsem jí, že žádné další klienty nepřijímáte, ale odmítá odejít.“

Strike zívl a promnul si oči.

„Pět minut. Udělejte jim čaj nebo tak něco.“

Za šest minut vešel Strike v čisté košili a obklopený vůní zubní pasty a deodorantu do předpokoje kanceláře, kde seděla Robin u počítače.

„No konečně, lepší pozdě než nikdy,“ prohlásil William Baker s kenným úsměvem. „Máte štěstí, že máte tak pohlednou sekretářku, jinak jsem se mohl začít nudit a odejít.“

Strike si všiml, jak Robin naštvane zrudla, odvrátila hlavu stranou a předstírala, že rovná poštu. Ve způsobu, jakým Baker vyslovil slovo „sekretářka“, bylo cosi z podstaty urážlivého. Ředitel velké firmy, bezchybně upravený v obleku s proužkem, zaměstnával Strika vyšetřováním dvou společníků, kteří s ním zasedali ve správní radě.

„Dobré ráno, Williame,“ odušil Strike.

„Bez omluvy?“ zabručel Baker s očima upřenýma do stropu.

„Zdravím, a vy jste kdo?“ zeptal se Strike, aniž by si Bakera dál všiml, a obrátil se místo toho k drobné ženě středního věku ve starém hnědém kabátě, která seděla na pohovce.

„Leonora Quineová,“ odpověděla hlasem, ve kterém Strikovo zkušené ucho zaslechlo západoanglický přízvuk.

„Čeká mě dnes dopoledne ještě hodně nabitý program, pane Striku,“ řekl Baker.

Bez pobídnutí zamířil do vnitřní kanceláře. Když ho Strike hned nenásledoval, ztratil trpělivost i něco z dřívější uhlazenosti.

„Pochybuju, že by vám taková nedochvilnost někdy prošla v armádě, pane Striku. Pojdte sem, prosím.“

Strike jako by ho neslyšel.

„Co přesně po mně chcete, paní Quineová?“ zeptal se zanedbaně vyhlížející ženy na pohovce.

„No, víte, jde o mého manžela...“

„Pane Striku, za hodinu a pár minut mám další schůzku,“ prohlásil William Baker zvýšeným hlasem.

„... a vaše sekretářka říkala, že už nikoho nepřijímáte, ale já jsem rekla, že počkám.“

„Striku!“ zařval William Baker, jako by volal k noze svého psa.

„Robin,“ zabručel unavený Strike, když mu konečně došla trpělivost, „vystavte panu Bakerovi účet a předejte mu svazek. Je aktualizovaný.“

„Cože?“ ozval se William Baker, vyvedený z míry. Objevil se zpátky ve dveřích do předpokojů.

„Právě vás vyhodil,“ prohlásila Leonora Quineová s uspokojením.

„Ještě jste tu práci nedokončil,“ obrátil se Baker k Strikovi. „Říkal jste, že je toho víc...“

„Může to pro vás dodělat někdo jiný. Někdo, komu nevadí mít klienty idioty.“

Atmosféra v kanceláři se dala krájet. Robin s kamennou tváří vytáhla z registratury Bakerův svazek a podala ho Strikovi.

„Jak se *opovažujete*...“

„V tom svazku je spousta dobrého materiálu, který obstojí u soudu,“ řekl Strike a podal fascikl řediteli. „Myslím, že se za ty peníze vyplatí.“

„Ještě jste neskončil...“

„Ale skončil s vámi,“ prohodila Leonora Quineová.

„Budete laskavě držet hubu, vy pitomá ženská...?“ spustil William Baker, pak ale rychle o krok ustoupil, když Strike naznačil, že vykročí k němu. Dál už nepadlo jediné slovo. Bývalý voják jako by náhle zabíral dvakrát větší prostor než před pár vteřinami.

„Běžte si sednout do mé kanceláře, paní Quineová,“ pronesl Strike tiše.

Poslechla ho.

„Vy si myslíte, že ta si vás může dovolit?“ jízlivě se ušklíbl ustupující William Baker, už s rukou na klice.

„Když se mi klient zamlouvá, můžeme se na ceně dohodnout,“ řekl Strike.

Zamířil za Leonorou Quineovou do kanceláře a přibouchl za sebou dveře.